

— memorandum z dnia 14 lipca 2004 r., nr JE/OA D(2004) 5446, której przedmiotem jest DOCUP OB 2 - Region Friuli-Venezia Giulia 2000-2006 (nr CCI 2000 IT 16 2 DO 013) - Poświadczenie okresowych deklaracji wydatków i wniosków o płatność, otrzymane dnia 15 czerwca 2004 r., którym Komisja Europejska, DG ds. Polityki Regionalnej – Pomoc regionalna we Francji, Grecji, Włoszech, poinformowała o następującej decyzji: Służby Komisji wzywają niniejszym do przedstawienia okresowych deklaracji wydatków i wniosków o płatności, zawierające następujące informacje, dla każdego środka przewidzianego przez program pomocy:

- kwota ogólna wypłaconych zaliczek,
- kwota wypłaconych zaliczek, kwalifikujących się do wkładu z funduszy strukturalnych na podstawie wcześniejszych ustaleń.

W razie braku tych informacji Służby Komisji nie będą mogły dokonać wnioskowanych płatności w odniesieniu do środków dotyczących programu pomocy DocUP Friuli-Venezia Giulia 2000-2006 Obiettivo 2. oraz związanych z nim i poprzedzających go aktów.

— Strona skarżąca wnosi o obciążenie Komisji Europejskiej kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Niniejsza skarga skierowana jest przeciwko memorandum Komisji Europejskiej z dnia 17 czerwca 2004 r. nr D(2004) 4074 (DOCUP Region Lombardia) i z dnia 14 lipca 2004 r. nr JE/OA D(2004) 5446 (DOCUP Friuli Venezia Giulia), oba zmierzające do uzależnienia uruchomienia procedury wypłaty zaliczek w ramach programów pomocowych od wymogów nie wynikających z obowiązującej regulacji prawnej, w celu bezpośredniego ograniczenia wydatków obejmujących środki z przedmiotowych funduszy strukturalnych.

Na poparcie swojej skargi Republika Włoska wskazuje na:

— wadę w postaci naruszenia istotnych wymogów proceduralnych poprzez wskazanie nieprawidłowej podstawy prawnej, brak uzasadnienia i naruszenie procedury decyzyjnej. Podnosi się w tym zakresie, że zaskarżone akty nie zawierają żadnego wskazania normy, na podstawie której mogłyby zostać wydane.

Poza naruszeniem obowiązku przedstawienia uzasadnienia, skarżący wskazuje również, że zaskarżone memoranda nie zostałyby wydane, gdyby przeprowadzono prawidłowe postępowanie zgodnie z regulaminem wewnętrznym Komisji.

- naruszenie art. 32 podstawowego rozporządzenia nr 1260/99 Rady i rozporządzenia nr 448/04 Komisji, które uzależniają wypłatę zaliczek wyłącznie od przedstawienia przez Państwo-beneficjenta końcowego dowodu, że wypłaciło przedmiotowe kwoty ostatecznemu odbiorcy projektu inwestycyjnego,
- naruszenie przepisów w przedmiocie kwalifikacji wydatków zawartych w podstawowym rozporządzeniu. Według

strony skarżącej, regulacja mająca zastosowanie w niniejszej sprawie wyklucza podejście zastosowane przez Komisję, w świetle którego wykładni przepisów dotyczących kwalifikacji wydatków należy dokonywać w ten sposób, że uzależniają kwalifikację wydatku od przedstawienia dowodów efektywnego wykorzystania środków finansowych na realizację projektów, których cel jest zgodny z tym, na który udzielono pomocy,

- naruszenie przepisów regulujących kontrolę finansową (artykuł 38 podstawowego rozporządzenia i przepisy wykonawcze), które nie przewidują wymogów przedstawionych przez Komisję,
- naruszenie zasady proporcjonalności w wyniku żądania przez Komisję dowodów w zakresie przekraczającym to co niezbędne i przewidziane prawem,
- naruszenie rozporządzenia nr 448/04 polegające na naruszeniu zasady równości i zasady pewności prawa, oraz na wewnętrznej sprzeczności zaskarżonego memorandum,
- naruszenie art. 9 rozporządzenia (WE) nr 438/2001 Komisji w wyniku nieprzestrzegania zawartych tam zasad księgowości,
- naruszenie zasady uproszczonych procedur.

Skarga wniesiona dnia 17 sierpnia 2004 r. przez Sadas S.A. przeciwko Urzędowi Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory) (OHIM)

(Sprawa T-346/04)

(2004/C 262/103)

(Język złożenia skargi: francuski)

Dnia 17 sierpnia 2004 r. do Sądu Pierwszej Instancji Wspólnot Europejskich wpłynęła skarga przeciwko Urzędowi Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego złożona przez spółkę Sadas S.A. z siedzibą w Tourcoing (Francja) reprezentowaną przez adwokata André Bertranda.

Uczestnikiem postępowania przed Izbą Odwoławczą była również spółka L.T.J. Diffusion.

Strona skarżąca wnosi do Sądu Pierwszej Instancji o:

- zmianę decyzji wydanej przez Pierwszą Izbę Odwoławczą w sprawie nr R393/2003-1, w zakresie wszystkich jej postanowień;
- stwierdzenie nieważności decyzji, w której ekspert uznał istnienie ryzyka mylenia przez opinię publiczną znaku towarowego „ARTHUR” ze zgłoszonym do zarejestrowania znakiem towarowym „ARTHUR ET FELICIE”;
- Obciążenie spółki L.T.J. Diffusion kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Zgłaszający wspólnotowy znak towarowy:	Skarżąca
Przedmiotowy wspólnotowy znak towarowy:	Trójwymiarowy znak towarowy „ARTHUR ET FELICIE” – zgłoszenie nr 0373787
Towary lub usługi	Towary zaklasyfikowane do klas 16, 24 i 25
Właściciel znaku lub oznaczenia będącego przedmiotem postępowania w sprawie sprzeciwu:	L.T.J. Diffusion
Sporny znak lub oznaczenie:	Krajowy znak towarowy „ARTHUR” w klasie 25 (odzież)
Decyzja Wydziału Sprzeciwów:	Oddalenie sprzeciwu
Decyzja Izby Odwoławczej: uchylona	Decyzja Wydziału Sprzeciwów
Podniesione zarzuty:	Błędne zastosowanie art. 8, ust. 1 b) rozporządzenia (WE) nr 40/94

Skarga wniesiona dnia 17 sierpnia 2004 r. przez Pascala Millota przeciwko Komisji Wspólnot Europejskich**(Sprawa T- 347/04)**

(2004/C 262/104)

(Język postępowania: francuski)

Dnia 17 sierpnia 2004 r. do Sądu Pierwszej Instancji Wspólnot Europejskich wpłynęła skarga przeciwko Komisji Wspólnot Europejskich złożona przez Pascala Millota, zamieszkałego w Brukseli, reprezentowanego przez Sébastiena Orlandiego, Alberta Coolena, Jeana-Noëla Louisa i Etienne Marchal, adwokatów, z adresem do doręczeń w Luksemburgu.

Strona skarżąca wnosi do Sądu Pierwszej Instancji o:

- Stwierdzenie nieważności decyzji Komisji z dnia 11 września 2003 r., ustalającej ostateczne zaszeregowanie skarżącej na 1 szczebel stopnia A6;
- Obciążenie kosztami postępowania strony przeciwnej.

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie swojej skargi, skarżący zwraca uwagę, że zaskarżona decyzja naruszyła art. 32, akapit 2, regulaminu pracowniczego, jak również zasadę równego traktowania i

niedyskryminacji, w związku z tym, że została podjęta bez zbadania możliwości zastosowania wobec niego dodatkowej zasady starszeństwa służbowego ze względu na wykształcenie i doświadczenie zawodowe poprzedzające jego zatrudnienie.

Skarga wniesiona dnia 20 sierpnia 2004 r. przez Société Internationale de Diffusion et d'Édition przeciwko Komisji Wspólnot Europejskich**(Sprawa T-348/04)**

(2004/C 262/105)

(Język postępowania: francuski)

Dnia 20 sierpnia 2004 r. do Sądu Pierwszej Instancji Wspólnot Europejskich została wniesiona skarga przeciwko Komisji Wspólnot Europejskich przez Société Internationale de Diffusion et d'Édition, z siedzibą w Vitry-sur-Seine (Francja), reprezentowaną przez Nicole Coutrelis i Valérie Giacobbo, adwokatów, z adresem do doręczeń w Luksemburgu.

Strona skarżąca wnosi do Sądu Pierwszej Instancji o:

- stwierdzenie nieważności art. 1 ostatnie zdanie decyzji Komisji z dnia 20 kwietnia 2004 r. w sprawie przyznania przez Francję pomocy na rzecz Coopérative d'Exportation du Livre Français (CELF);
- ponadto, o stwierdzenie nieważności art. 1 ostatnie zdanie powołanej wyżej decyzji, w części uznającej za zgodną ze wspólnym rynkiem pomoc udzieloną przed 1994 r. lub, alternatywnie, przed 1997 r. lub 1999 r.;
- ponadto, o stwierdzenie nieważności art. 1 ostatnie zdanie powołanej wyżej decyzji, w części uznającej za zgodną ze wspólnym rynkiem pomoc udzieloną przed dniem 1 listopada 1993 r.;
- obciążenie Komisji Wspólnot Europejskich kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Skarżąca prowadzi działalność w zakresie pośrednictwa w eksporcie książek w języku francuskim. W 1992 r. wniosła do Komisji skargę w związku z pomocą wypłaconą przez rząd francuski od roku 1977 na rzecz Coopérative d'Exportation du Livre Français (CELF). Na skutek powyższej skargi Komisja wydała decyzje. Następnie, wyrokami z dnia 18 września 1995 r. w sprawie T-49/93 oraz z dnia 28 lutego 2002 r. w sprawie T-155/98 stwierdzono nieważność tych decyzji. Na skutek ostatniego z powołanych wyroków Komisja wydała trzecią decyzję, która jest przedmiotem niniejszej skargi.